

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. V.**, zastoupené Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2009, č. j. KUJI 80634/2009, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: J. V., zastoupené Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2010, č. j. 57 Ca 109/2009 – 25,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2010, č. j. 57 Ca 109/2009 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 2. 11. 2009, č. j. KUJI 80634/2009. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice ze dne 9. 9. 2009, č. j. SO/150560/2009, a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Krajský soud vycházel při svém rozhodování z následujícího skutkového stavu:

Předchozím rozhodnutím Městského úřadu Moravské Budějovice ze dne 26. 5. 2006, čj. 13994/2006, byla žalobkyni stanovena povinnost vrátit opakovanou dávku sociální péče za období od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2005 ve výši 154 626 Kč, s odůvodněním, že

žalobkyně správnímu orgánu neoznámila, že jejímu manželovi byla od února 1998 vyplácena společností Ahold Czech Republic, a.s., výhra v částce 11 000 Kč měsíčně, přičemž se jednalo o skutečnost rozhodnou pro nárok na dávku sociální péče podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu (dále jen „zákon č. 463/1991 Sb.“). Následkem toho vznikl v tomto období přeplatek na dávce, který je žalobkyně povinna vrátit podle § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 9. 2007, č. j. 34 Cad 65/2007 – 28, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a řízení o povinnosti vrátit dávku sociální péče zastavil, neboť dospěl k závěru, že výhru manžela žalobkyně nelze klasifikovat jako příjem podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona č. 463/1991 Sb.

Na základě kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 3/2008 – 52, www.nssoud.cz, část výroku rozsudku Krajského soudu v Brně, jíž bylo zastaveno řízení o povinnosti vrátit dávku sociální péče (opakovaný příspěvek nezaměstnaným) za období od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2005 ve výši 154 626 Kč, ve zbytku kasační stížnost zamítl. Při posouzení otázky, zda byla dávka sociální péče vyplacena neprávem, Nejvyšší správní soud setrval na svém názoru vyjádřeném v rozsudku ze dne 25. 7. 2007, č. j. 3 Ads 112/2006 - 58, www.nssoud.cz, že měsíčně vyplácenou výhru manžela žalobkyně nelze považovat za opakující se pravidelný příjem podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona č. 463/1991 Sb., a zahrnout ji tak do rozhodného příjmu pro účely tohoto zákona (resp. zákona o sociální potřebnosti). Uzavřel tedy, že důvody vzniku přeplatku uvedené správním orgánem neobstojí. Dále uvedl, že správní orgány I. i II. stupně se již nezabývaly tím, zda bylo možné výhru manžela žalobkyně zohlednit při posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů rodiny a tedy při zvážení sociální potřebnosti žalobkyně podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. Rovněž správní soud tuto otázku neřešil, neboť nebyla předmětem přezkumného soudního řízení. Podle Nejvyššího správního soudu za této situace nebylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, zda byla dávka sociální péče vyplacena neprávem. Teprve poté, co by tuto skutečnost správní orgán postavil najisto, by bylo možné uvážit, zda žalobkyně neoprávněné vyplacení dávky zavinila.

Městský úřad Moravské Budějovice následně rozhodnutím ze dne 9. 9. 2009, č.j. SO/150560/2009, uložil stěžovatelce povinnost vrátit přeplatek na dávce sociální potřebnosti vyplacené v období od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2005 ve výši 154 626 Kč, s odůvodněním, že manželu stěžovatelky, který je pro účely posouzení sociální potřebnosti s ní společně posuzovanou osobou podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 463/1991 Sb., byla od února 1998 vyplácena společností Ahold Czech Republic, a. s., výhra v částce 11 000 Kč měsíčně. Na základě této skutečnosti měli manželé V. vytvořeno takové sociální a majetkové zázemí, které jim umožňovalo zajištění jejich základních životních potřeb nezávisle na dávce sociální péče, nesplňovali proto základní podmínku sociální potřebnosti, nebyli osobami sociálně potřebnými a dávka sociální péče jim nenáležela. Stěžovatelka správnímu orgánu výhru neohlásila. V tomto období vznikl přeplatek na dávce, který je povinna vrátit podle § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. Odvolání stěžovatelky žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 11. 2009, č.j. KUJI 80634/ 2009, zamítl.

Uvedené správní rozhodnutí napadla stěžovatelka správní žalobou, v níž namítla, že výhru nelze považovat za příjem podle zákona č. 463/1991 Sb. a tudíž k ní neexistovala ohlašovací povinnost podle § 106 zákona č. 100/1988 Sb. Pokud stěžovatelka tento příjem správnímu orgánu neohlásila, nelze ji za to jakkoli sankcionovat. Krajský soud této argumentaci nepřisvědčil. Dospěl k závěru, že se stěžovatelka mýlí, pokud se domnívá, že ona sama není povinna existenci či výši výhry prokazovat. Soudy v dosavadním průběhu řízení vyslovily právní názor, že výhra v zákaznické hře nebyla do 31. 12. 2005 příjmem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. f) zákona č. 463/1991 Sb. Podle žalovaného i krajského soudu však výhra byla a je relevantní pro posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. Tento názor podle krajského soudu sdílí i Nejvyšší správní soud. Existence výhry je tedy rozhodnou skutečností pro posouzení nároku na dávku ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb., stěžovatelka byla povinna ji osvědčit, případně umožnit správnímu orgánu aby ji ověřil. Měla tedy prokázat, zda oproti dřívějšku příjmy z uvedené výhry ještě má či nikoli, což neudělala, případně měla dát souhlas s tím, aby tato skutečnost byla správnímu orgánu sdělena. Z odstavce 2 uvedeného ustanovení vyplývá, že nesplní-li žadatel o dávku povinnosti podle odstavce 1, může mu být žádost o dávku zamítnuta. K námitce stěžovatelky, že informace o výhře byly získány v rozporu s právními předpisy, krajský soud uvedl, že manželé V. výhru ve výši 11 000 Kč měsíčně sami správním orgánům sdělili, nesouhlasili pouze s jejím zahrnutím do příjmu podle zákona č. 463/1991 Sb.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že došlo již podruhé k uložení téže povinnosti, neboť původní rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice ze dne 26. 5. 2006, čj. 13994/2006, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2007, č. j. 34 Cad 65/2007 – 28. Krajský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že lhůta stanovená v § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. pro existenci nároku na vrácení dávky dosud neuplynula, neboť dávka byla stěžovatelce vyplácena v době od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2005. Správní orgán se o pobírání částky 11 000 Kč dozvěděl již koncem července 2005, oficiálně byla tato okolnost sdělena manželi V. do protokolu dne 14. 9. 2005. Poté byla vydána rozhodnutí, v době soudních řízení o žalobách lhůta neplynula. K poslední žalobní námitce stěžovatelky o nicotnosti správního rozhodnutí způsobené jeho vydáním až po uplynutí lhůty stanovené v § 71 správního řádu krajský soud uvedl, že správnímu orgánu nelze vytýkat nečinnost, přičemž poukázal jak na složitost a nepřehlednost věci, tak na jednání stěžovatelky, která opakovaně uplatnila opravné prostředky jak ve správním tak v soudním řízení. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. Předně namítla, že prostřednictvím své právní zástupkyně obratem reagovala na výzvu krajského soudu ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím o žalobě bez nařízení jednání. Dne 5. 2. 2010 podala u Krajského soudu v Brně přípis obsahující její nesouhlasné vyjádření. Krajský soud přesto ve věci rozhodl dne 14. 6. 2010 bez nařízení jednání, čímž došlo k porušení § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka žádá, aby byla věc znovu zákonně projednána za její přítomnosti ve veřejném jednání.

Stěžovatelka se domnívá, že se krajský soud správně nevypořádal s žalobními námitkami a rozhodl v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí tím, že výhra vyplácená manželu stěžovatelky je příjmem započitatelným pro stanovení výše dávky sociální péče a její příjem tak překračuje stanovenou hranici pro přiznání dávky. Tento závěr je však v rozporu s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 3/2008 – 52, podle něhož nelze výhru započítat do rozhodného příjmu podle zákona č. 493/1991 Sb. Dávka byla tudíž stěžovatelce vyplácena na základě platného právního důvodu. Neobstojí ani argument krajského soudu, že stěžovatelka měla povinnost výhru manžela ohlásit jako skutečnost ovlivňující její celkové sociální a majetkové poměry, neboť na výhru se oznamovací povinnost podle § 106 zákona č. 100/1988 Sb. nevztahovala. Krajský soud vycházel z § 107 odst. 1 tohoto zákona. V projednávaném případě ale dávka nebyla vyplacena neprávem a nelze tak považovat údajné porušení oznamovací povinnosti za porušení zákona. Stěžovatelka opět odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 3/2008 – 52, kde se uvádí, že pokud stěžovatelka tento příjem správnímu orgánu neoznámila, nelze ji za to jakkoli sankcionovat. Nejvyšší správní soud zde dále konstatoval, že pro přezkoumání správního rozhodnutí o vyměření přeplatku je nezbytné posoudit jednak to, zda byla dávka sociální péče skutečně vyplacena neprávem, a jednak to, zda příjemce přeplatek na dávce zavinil. Krajský soud však v napadeném rozsudku neuvádí, že by stěžovatelce opakovaná dávka v uvedeném období nenáležela, nebo že by porušila oznamovací povinnost podle § 106 zákona č. 100/1988 Sb. Stěžovatelka již v žalobě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 3 Ads 112/2006 - 58, který rovněž předložila při ústním jednání správnímu orgánu jako důkaz, že nebylo její povinností výhru manžela hlásit. Podle stěžovatelky tak byla dávka vyplácena právem a žádný přeplatek tudíž zavinit nemohla.

Stěžovatelka dále namítla promlčení nároku na vrácení dávky na základě uplynutí subjektivní lhůty stanovené v § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. Tříletá subjektivní lhůta má podle ní přednost před objektivní lhůtou desetiletou. V případě, že správní orgán neuplatnil svůj nárok do tří let od doby, kdy danou skutečnost zjistil, nelze uměle prodloužit tuto lhůtu na deset let. Potvrzení od společnosti Ahold Czech Republic, a.s., ze dne 29. 7. 2005 prokazující přiznání výhry jejímu manželovi, které správní orgán uvádí jako důvod vymáhání přeplatku, mu bylo doručeno dne 1. 8. 2005. Od tohoto data začala běžet tříletá subjektivní lhůta, která uplynula dne 1. 8. 2008. Odůvodnění krajského soudu, že dávka byla stěžovatelce vyplácena v době od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2005 a stanovená lhůta tedy dosud neuplynula, postrádá jakoukoli právní argumentaci. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výhra manžela stěžovatelky nebyla zohledněna jako příjem rodiny, tedy jako příjem podle zákona č. 493/1991 Sb., nýbrž byla posuzována v rámci sociálních a majetkových poměrů rodiny podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. Stěžovatelka správnímu orgánu existenci výhry zamlčela, ačkoli ji měla uvést v žádosti o dávku pod položkou vlastnictví movitého a nemovitého majetku, a po dobu téměř dva a půl roku přijímala dávku sociální péče.

Žalovaný má za to, že stěžovatelka musela v době, kdy žádost podávala, předpokládat, že přiznání výhry by mělo zásadní vliv na přiznání a poskytování dávky, a zamlčení výhry je proto třeba považovat za zneužití dávky sociální péče poskytované státem. K námitce stěžovatelky týkající se uplynutí tříleté lhůty k vymáhání přeplatku žalovaný uvedl, že lhůty neplynou po dobu řízení o odvolání, o žalobě, výkonu rozhodnutí či jsou-li na úhradu dávky prováděny srážky ze mzdy. Ustanovení § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. neobsahuje žádné rozdělení lhůty na část subjektivní a objektivní, proto k této námitce nelze přihlížet. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ačkoli stěžovatelka označila jako důvody své kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že uplatnila důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívající v nesprávném závěru soudu, že výhra vyplácená manželu stěžovatelky je příjmem započitatelným pro stanovení výše dávky sociální péče a její příjem tak překračuje stanovenou hranici pro přiznání dávky, a dále že stěžovatelka měla povinnost výhru manžela ohlásit jako skutečnost ovlivňující její celkové sociální a majetkové poměry. Stěžovatelka rovněž uplatnila důvod písmene d), totiž nedostatečné odůvodnění závěru krajského soudu o tom, že tříletá subjektivní lhůta stanovená pro vymáhání přeplatku dosud neuplynula. Namítla i jinou vadu řízení před soudem spočívající v porušení § 51 odst. 1 s. ř. s. Nikterak však nezpochybnila skutkový stav zjištěný správními orgány, ačkoli jako důvod své kasační stížnosti označila i písmeno b).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů a po posouzení věci uzavřel, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předně dospěl k závěru, že se krajský soud náležitě nevypořádal s žalobní námitkou týkající se uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. pro uplatnění nároku na vrácení dávky poskytnuté neprávem nebo v nesprávné výši. Citované ustanovení stanoví, že nárok zaniká uplynutím tří let ode dne, kdy orgán sociálního zabezpečení tuto skutečnost zjistil, nejpozději však uplynutím deseti let ode dne, za který byla dávka vyplacena. Tyto lhůty neplynou po dobu řízení o odvolání, řízení o žalobě, výkonu rozhodnutí nebo jsou-li na úhradu přeplatku prováděny srážky z dávky. Krajský soud k této námitce pouze stručně uvedl, že se ztotožnil se závěrem žalovaného, že lhůta dosud neuplynula, neboť dávka byla stěžovatelce vyplácena v době od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2005. Správní orgán se podle krajského soudu o pobírání částky 11 000 Kč dozvěděl již koncem července 2005, oficiálně byla tato okolnost sdělena manželi V. do protokolu dne 14. 9. 2005. Z uvedeného není jednoznačně zřejmé, od kterého dne začala podle krajského soudu subjektivní prekluzivní lhůta plynout, zda krajský soud považoval za její počátek vědomost správního orgánu o této skutečnosti či teprve sdělení manželů V. do protokolu dne 14. 9. 2005. Krajský soud ani blíže neobjasnil, jak tato lhůta dále běžela do vydání rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice dne 9. 9. 2009, tedy po jak dlouhou dobu byla stavěna z důvodu odvolacího řízení a řízení o žalobě. Přesné vymezení těchto časových úseků je přitom pro posouzení zachování lhůty nezbytné.

Nejvyšší správní soud má dále za to, že se krajský soud náležitě nevypořádal s námitkou stěžovatelky, že ji za porušení ohlašovací povinnosti stanovené v § 106 zákona č. 100/1988 Sb. nelze postihnout.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. žadatel o dávku sociální péče nebo příjemce dávky sociální péče je povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, dát písemně souhlas k ověření těchto skutečností a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav. Tato povinnost platí obdobně pro společně posuzované osoby.

Podle § 106 zákona č. 100/1988 Sb. je oprávněný nebo jiný příjemce dávky povinen písemně ohlásit příslušnému orgánu sociálního zabezpečení do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu nebo poskytování.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijímal dávku nebo její část, ačkoliv věděl nebo musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, nebo vědomě jinak způsobil, že dávka nebo její část byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, je povinen vrátit dávku nebo její část ode dne, od něhož nenáležela vůbec nebo v poskytované výši; to platí zejména tehdy, jestliže nesplnil ohlašovací povinnost, dávku vylákal nebo zamlčel některou rozhodnou skutečnost.

Jak vyplývá z § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. i ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 3/2008 – 52, je předpokladem pro rozhodnutí o povinnosti vrátit dávku nebo její část podle citovaného ustanovení jednak závěr o tom, že je výhru nutno považovat za rozhodnou skutečnost pro nárok na dávku, a jednak že lze stěžovatelce přičíst odpovědnost za nesplnění oznamovací povinnosti a tedy za neoprávněné vyplacení dávky.

Krajský soud se však ve svém rozsudku vyjádřil pouze k první části této úvahy, kdy dospěl k závěru, že ačkoli výhra v zákaznické hře nebyla do 31. 12. 2005 příjmem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. f) zákona č. 463/1991 Sb., je nutno ji považovat za skutečnost relevantní pro posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. Existence výhry je tedy rozhodnou skutečností pro posouzení nároku na dávku ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb.

S tímto posouzením krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Ostatně již ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 154/2007 – 54, dospěl při posouzení osvědčovaní povinnosti žadatele o dávku sociální péče k závěru, že je třeba mezi skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku zařadit vedle příjmů také všechny ostatní skutečnosti, které ovlivňují sociální a majetkovou situaci žadatele. Přestože zmíněná výhra nespadá do kategorie příjmů podle § 6 zákona o životním minimu, nelze pominout, že nezanedbatelným způsobem ovlivňovala žalobcovy celkové majetkové poměry. Informace o vyplácení výhry je tedy skutečností rozhodnou pro nárok na dávku podle s § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti.

Jestliže stěžovatelka ve své argumentaci v kasační stížnosti odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 3 Ads 112/2006 – 58, či rozsudek ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 3/2008 – 52, je nutno zdůraznit, že Nejvyšší správní soud se zde otázkou zda žalobkyně měla povinnost výhru manžela ohlásit jako skutečnost ovlivňující její celkové sociální a majetkové poměry, vůbec nezabýval, neboť nebyla podstatná pro výsledek tehdejšího řízení. V uvedených rozsudcích totiž Nejvyšší správní soud posuzoval pouze to, zda je vyplácená výhra příjmem ve smyslu zmiňovaného zákona a z toho důvodu měla být předmětem oznamovací povinnosti. Vůbec přitom nezkoumal, zda tato výhra ovlivňuje majetkové poměry rodiny žalobkyně a zda tedy z tohoto důvodu ji měla oznámit, neboť tuto právní otázku mu k posouzení žádný z účastníků nepředložil. Nejvyšší správní soud je totiž v řízení o kasační stížnosti zásadně vázán uplatněnými důvody (vyjma situací zákonem přesně vymezených § 109 odst. 3 s. ř. s., které však v dané věci nenastaly). V dané věci je však situace jiná, jelikož stěžovatelka tuto otázku vznesla jak v řízení o žalobě, tak jako důvod kasační stížnosti. Závěr zaujatý nyní tak není v rozporu s názorem přijatým v rozsudcích ze dne 25. 7. 2007 a ze dne 12. 6. 2008. Naopak Nejvyšší správní soud z jejich závěrů vychází a ve svém rozhodnutí na ně navazuje.

Samotný závěr o tom, že výhra byla skutečností rozhodnou pro nárok na dávku však nepostačuje pro rozhodnutí o povinnosti stěžovatelky vrátit neoprávněně vyplacenou dávku. Z této skutečnosti lze nepochybně dovodit, že došlo ke vzniku přeplatku na dávce, nicméně to samo o sobě nestačí k tomu, aby mohl být tento přeplatek předepsán k úhradě stěžovatelce. Jak již bylo uvedeno výše, je třeba se dále zabývat tím, zda lze u stěžovatelky dovodit zavinění za vznik přeplatku. Stěžovatelka se domnívala, že měsíčně vyplácenou výhru jejího manžela nelze považovat za opakující se pravidelný příjem podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona 463/1991 Sb., a že ji tedy není povinna uvést jako rozhodný příjem pro účely zákona o sociální potřebnosti, a tudíž ji správnímu orgánu neohlásila. Za situace, kdy však bylo objektivně zjištěno, že výhra jejího manžela byla relevantní pro posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., je nutno dále posoudit, zda stěžovatelka svým jednáním naplnila některou z forem zavinění vyjádřenou v § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., tedy že neohlásila rozhodnou skutečnost, nebo přijímala dávku, ačkoliv věděla nebo musela z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, nebo vědomě jinak způsobila, že dávka nebo její část byla vyplacena neprávem. Právě tuto úvahu však odůvodnění rozsudku krajského soudu v potřebném rozsahu postrádá.

S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zjistil naplnění důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zrušil dle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným tímto rozsudkem. V dalším řízení nařídí krajský soud jednání, neboť stěžovatelka v kasační stížnosti vyjádřila vůli se jej účastnit. V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. ledna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu